

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 3-7: Komedier", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 3-7: Komedier*, udg. af F. J. Billeskov Jansen , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holb05val-shoot-idm140203110697984/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

ACTUS IV. SCENÆ 3-4.

SCEN. 4.

Lucilia med Melampe paa Armen. Philocyne.

LUCILIA.

Jeg Byttet fik igien, som mig med Ret tilhørte;
Saa angennem en Skienk en Elsker aldrig førte
Til sin tilkommend Brud, som den Leander gav:
Den gav mig Liv igien og reddede fra Grav.
Hvor uføremodentlig mig Lykken dog har føyet!
Lev med Melampe nu, Lucilia, fornøyet,
Frygt ey for Polidor, for Trusler og for Krig!
Naar viises Sverd mod Sverd, man nok betænker sig.
Lad stolte Polidor kun med sin Manddom prale,
Leanders Styrke ham nok tvinger at omsale,
Leander lær ham nok at legge Vaaben ned,
At tage Svøftet ind, tilbede sig en Fred.
De tænker, man maaskee forsagt af Trusler bliver,
Og for at undgaae Krig Melampe overgiver;
Ney ney, Lucilia afskrekkes ey saa læt,
Hun har en ædel Siæl, og Hiertet sidder ræt.
Thi før skal Sverdet Folk, som Avner Vind, udrydde,
Ja før skal Helte-Blod som Strøm og Elve flyde,
Før Faders Sverd skal Søn i Graven skikke hen:
Før man Melampe skal aftvinge mig igien.
Men Tiden minder, at jeg maa mig hiem begive.

PHILOCYNE *springer op.*

Bie lidt, Proserpina, jeg skal dig sonderrive
Med disse Hænder, og dig dæmpe skal dit Mod;
Min brændend' Siæles Tørst maa slukkes med dit Blod.
Tov lidt! Men Himmell! hun mig undgik udaf Hænder.
Jeg all min Tanke nu til Krig og Hævn henvender,
Min Faders Tale gjør ey mindste Virkning meer,
All sliig Formaning nu kun Snak og Fabel er.
Mod all Bebreydelse og Straf jeg stopper Øre,
Skiont Himlen raaber Fred, saa dog jeg Krig vil føre,
Min Fader anden gang af Graven op maa staae,
Og mig end haardere min Synd bebrejde maa.

MELAMPE

Naturen maa mig min Misgierning forekaste,
Den heele Verden maa mig hade, skye og laste,
Samvittigheden maa til døde plage mig:
Alt dog forgiæves er at skrække mig fra Krig;
Jeg til min Skiendsel selv min Støtte vil bereede,
Jeg u-naturlig vil og vanskabt gierne heede,
Man som et Monstrum maa mig viise i et Land,
Naar min Hævngierighed fornøyes, stilles kand.
Nu gaaer jeg hen og mig til Mord og Rov bereeder,
Og med bevæbnd Haand min Fjende opleeder;
Nu gaaer jeg hen, min Slægt at rykke op med Rod,
Og for at dyppe Sverd udi min Søsters Blod,
For Ven mod Ven til Had og Avind at opvække,
Med døde Kroppe Mark og Eng at bedække,
At træde under Fod Naturens Ræt og Lov
Ved Blod, ved Knald og Fald, ved Mord, ved Brand,
ved Rov.

SCEN. 5.

SGANARELL *som en Bonde.* Den første gang gik det galt til, men nu haaber jeg, at det skal gaae bedre; thi jeg kom ikke ihu, at en Doctor burde forstaae Latin, og at jeg læt kunde røbes, naar nogen examinerede mig. Det var ellers et forbandet Puds den Oldfux spillede mig; Naar vi eengang faaer Fred, skal jeg nok betale ham igjen. Men der kommer heel beleyligt en af Luciliae Piger; jeg vil fritte hende om Sagerne.

SCEN. 6.

Luciliae Pige. Sganarell.

PIGEN. Aal hvad Ulykke staaer ikke vor Huus nu fore! Vore Efterkommere skal ikke kunde troe, at saadant kand være skeet, nemlig at et u-mælende Creatur, en Skiøde-Hund har ophidset to kiødelige Sostre mod hinanden. Jeg tænkte i Førstningen, at det skulde endes